

REVISTA REVISTELOR

Captivant, dosarul: *În blugi* din „Dilema Veche”, nr. 559 (30 oct – 5 nov/2014), coordonat de Marius Chivu, care în „argumentul” său, parafratic bancnotico-american: „In Denim we trust!”, readuce în discuție „ce au însemnat și ce mai sînt blugii în viața noastră? Cum îi mai purtăm și cum ar trebui să-i purtăm? Ce spunem noi despre blugi vs. ce spun spun blugii despre noi”, căci, nu-i așa: „Fiecare are o poveste legată de prima sa pereche de blugi (s-a făcut și o carte cu acest subiect). Dovadă sînt chiar colaboratorii acestui dosar care n-au rezistat tentației de a spune, dincolo de alte lucruri (și) povestea personală a acestor pantaloni”.

După un scurt, dar necesar „timeline” legat de povestea blugilor, dosarul cuprinde texte și opinii de: Maurice Munteanu (fashion editor la revista ELLE), Alexandru Bălășescu (antropolog), Andrei Crăciun (jurnalist), Diana Enciu și Alina Tanasă (consultante fashion), AlexTocilescu (scriitor), Cosmin Manolache (scriitor și muzeograf), un ataș cu un text al lui Alex. Leo Șerban, apărut în volumul *Primii mei blugi*, Editura ART, 2009, precum și un scurt și savuros „chestionar pentru poeții în blugi”, la care răspund Mircea Cărtărescu și Florin Iaru.

Marius Chivu afirmă în „argumentul” său că: „Blugii s-au transformat într-un obiect de consum produs la scară mondială. Blugii au fost interziși, s-au traficant pe piața neagră, au fost contrafăcuți. Blugii au devenit marcă socio-culturală. Blugii au intrat, și au ieșit, și au intrat în fashion din nou. Blugii au căpătat valoare de schimb, prestigiu cultural, semnificație politică. Blugii au devenit marfă, manifest, simbol, fetiș. Ce poți cere mai mult unui obiect, în fond, atît de banal?”.

Concluziile cele mai relevante, aforistice, am zice, aparțin conotativ, în subtextura dosarului, lui Daniel Akst: „Denim-ul este SUV-ul textilelor” și lui Norman Manea: „Blugii sînt victoria absolută a Americii. Geniul american constă în simplificare.” Cât despre marca blugilor, ce să zicem? Vorba lui Florin Iaru, din chestionar: „Marca mă lasă rece. Să stea bine pe cur, restul e tăcere”. Dur, nu? Ca și țesătura!...

În „Scrisul Românesc”, nr. 10/ 2014, este remarcabilă atenția pe care directorul revistei, Florea Firan, o acordă readucerii personalității prozatorului Gib I. Mihăescu în actualitate, la 120 de ani de la naștere. Într-un amplu studiu crono-factual despre autorul *Rusoicei* și al *Donnei Alba*, Florea Firan constată: „(...) afirmat ca nuvelist și romancier, dramaturg și publicist, (Gib I. Mihăescu, n.n.) reprezintă în epocă «un fenomen» datorită locului pe care îl ocupă în opera sa analiza stărilor obsesive, îndeosebi erotice, aducând în acest fel o contribuție importantă la dezvoltarea modernismului românesc”.

Consistentă eseistic, prin contribuțiile lui Cornel Ungureanu (despre D. R. Popescu), Ovidiu Ghidirmic (despre Nicolae Balotă), Constantin M. Popa (despre Ion Dur), Adrian Cioroianu (despre editorul Petru Georgescu-Delafras), Marian Victor Buciu (*Reflecții eliberatoare despre cenzură*, eseu ajuns la episodul nr. III), Felicia Burdescu (*Lucian Blaga și poezia de iubire*), Viorica Gligor (*Dimensiunea morală a romanelor lui Augustin Buzura*), cu un „jurnal inedit” Marin Sorescu, cu proză și poezie de bună calitate (Radu Polizu și Carmen Firan, respectiv Adrian Sângeorzan), cu cronci literare ex-tinse, susținute, printre alții, de Gabriela Rusu-Pășărin (despre memorialistica lui Ion Andreiță), Lia Faur (despre proza lui Adrian Cioroianu), Rodica Grigore (despre romanul scriitoarei franceze Emmanuelle Pagano, *Adolescenții troglodiți*, publicat recent în română), de brașoveanul Adrian Lesenciuc despre cartea colaboratorului nostru, Iulian Cătălui: *Avangarda literară românească și visul*), semnalând „evenimente” culturale, literare, teatrale, cinematografice și de artă plastică, românești și străine, compactând conținutul divers cu un aspect grafic de un calibru deosebit, e păcat că revista craioveană ajunge atît de greu în mâinile cititorilor dornici de reviste literare de calitate neîndoielnică. Dar, se pare, ăsta e cruntul destin al majorității revistelor literare românești in perpetuum.